

Szonday Szandra

A szobrász
(*Buonarotti*)

I.

Már gyerekként szerette a köveket
talán mert oly kemények voltak
mint csontos térde, könyöke
makacs álla, kobakja –
nem is emlékezett mikor volt napja
hogy utoljára sírt, ha elesett

Talán ezért szerette, pedig
konok volt vele minden egyes kő
ha földhöz pattintva vallatta, milyen is belül
de konok volt ő is, hát egymással
így harcoltak ők

II.

Nem szívelte mesterét
sem a vad inastársakat
kik gúnyolták s elvették
mi ebédjéből megmaradt
megvárták a ház mögött
ha szükség szólította ki
és a mester szemet hunyt
nem látta kék-zöld foltjait

Mégsem gondolt rá soha
hogy otthagyja az iskolát
nem szőtt bosszúterveket
s nem gyűlölt mint más galád
kamasz – inkább hallgatott
és munkáját nem érte gáncs

Mert a sziklatömböket
kérni nem kellett: ne bánts
megadták neki maguk

eléfküdt mindahány
mint nászának éjjelén
engedelmes szűzleány

Sok éles szerszám: véső
fúró mind kezéhez szokott
s a kalapács; tenyerén
nem zavarták hólyagok

Maradt hát, és csendben
érlelte vágját: dolgozott.

III.

Ott volt a kert. Benne szobrok rendezetlenül:
Orpheus Daphnének dalolt, s Léda láttán Apolló hevült.

Ott volt Niobé is gyermekeivel
Kiket Létó haragja üldözött,
s most külön, kőbe zárva szenvedett
mindegyik, gyűszűvirágok között.

Járkált, mint színészek közt
szürke egér: a kellékes fiú,
kinek feje fölött messze elnéz a hiú
művészféle nép.
Csodálta hideg, ábrándos világuk,
s bár nem akarták, mindegyik mesélt.

IV.

Ím ez lenne hát sorsom, végzetem
Félbevágva élni, nemtelen
akár a hitvány félszegúszó hal
az ember mind ily nyomorultul hal?
Faragtam s volt már kőszermem száz
de nem fogant márványölükben nász.
Hát várok hátha szobraim közül
életre kél egy, és minden üdvözül.

V.

Nem gondolta, hogy ily nehéz lesz.
Mert a márványtömbből oly könnyű volt
kiszabadítani az alakot,
mint elereszteni egy madarat,
kalitkáról lepattintani a lakatot.
De mi rárakódott a hosszú évek alatt,
a sallangokat levésni magáról –
az volt művészi feladat.

VI.

Ők a tanúim
örök gyermekek
kik továbbviszik majd
a Buonarotti-nevet
titkaim tudói,
hűséggel hallgatók
nem fecsegik ki apjukat
a vén Michelangelót

VII.

Jöttek s mentek így az évek.
A test, a romló húsanyag,
mint kútból a víz, úgy apadt.
S mert azt hinnéd, a kő marad,
szobraiból nyert vigaszt,
ha műveire visszanézett.

Ám, ki látott szétporladni
erózió rágta sziklát;
látta, miként törli el új
önkényúr a népe múltját,
templomot és ősi szobrot –
az csak áll és néz és borzad,
reménye is pusztulóban.

Hisz két elem is összeolvad
fönt, az Égi Fúzióban.